

[Korsgaard.]

set er forkert. Vi har *ikke* at blande os i de Forhold, men kun at konstatere, at der nu i halvandet Aar har hersket en unormal Tilstand i Spanien, som faktisk har faaet det Udslag, at Spanien i Øjeblikket maa betragtes som værende to Lande. Der er jo oven i Købet det faktiske, at det, jeg vil kalde den nationalistisk ledede Del — nogle vil kalde det den militært ledede Del —, jo er langt den største Del, og det er jo den Del, som ikke vil anerkende den Regering, som var den sidste normale Regering i Spanien indtil dette Øjeblik, den sidste Regering, som omfattede hele Spanien. De, der staar bag ved denne anden Del af Spanien, behersker ikke alene Halvdelen, men vistnok henimod to Trediedele saavel af Landets Omraade som af Landets Befolkning, og der er for mig ikke den fjerneste Tvivl om, at de danske Erhvervsinteresser i Spanien i mindst lige saa høj Grad, jeg tror endda at turde sige i højere Grad, har Relation til den Del, som beherskes af Francos Afdelinger, om jeg saa maa kalde det. Derfor kan det kun være naturligt at spørge om, hvem der officielt varetager de danske Erhvervsinteresser i denne Del af Spanien.

Det er mig saa meget naturligere at stille dette Spørgsmaal og bringe det offentligt frem, som det jo vil vides, at meget betydelige Erhvervsinteresser i dette Land har rettet Henvendelse til Udenrigsministeriet om netop fra officiel dansk Side at faa et Udtryk for disse Erhvervsinteresser nede i Spanien.

Det er altsaa Grundlaget for Spørgsmaalet. Yderligere kommer hertil, at det jo er en Kendsgerning, at en Række andre Lande, uden i og for sig at anerkende, at Francos Afdeling er en separat Del af Spanien, dog faktisk lader sig officielt repræsentere. Jeg spørger derfor — og det er mit Haab, at man kan undgaa alle følelsesbetonede Deklamationer i den ene eller den anden Retning, og at man vil holde sig til det rent erhvervmæssige Spørgsmaal —: Hvem varetager Danmarks Interesser?

Jeg ønsker straks at sige, at det interesserer mig ikke i det Spørgsmaal, om andre nordiske Lande gør et eller andet sammen med os. Jeg mener, at Danmark,

ikke mindst i Kraft af Erhvervenes Interesser, her som naturligvis i de fleste andre Tilfælde maa optræde som et selvstændigt Land, der tager sit eget Standpunkt, og jeg spørger den højtærede Udenrigsminister: Hvilket Standpunkt har man taget? Har man overhovedet ikke taget noget Standpunkt? Lader man det hele flyde, eller har man virkelig gjort Forsøg paa gennem udenrigspolitisk Ledelse dernede at have Føling med de Ting, som kan have Interesse for dansk Erhvervsliv?

Udenrigsministeren (P. Munch): Jeg er enig med det ærede Medlem i, at der ikke er nogen Vanskelighed ved at drøfte dette Spørgsmaal her i Salen.

Selve Spørgsmaalet har været forhandlet mellem Medlemmer af Ministeriet, der deltager i det sædvanlige Handelsaftaleudvalgs Drøftelser, og dette Handelsaftaleudvalgs Medlemmer, som repræsenterer Erhvervene, idet der over for Ministeriet var fremkommet en Henvendelse fra en Række Erhvervsorganisationer Spørgsmaalet vedrørende.

Forholdet er i Øjeblikket dette, at Danmark staar i almindelig diplomatisk Forbindelse med den Regering, der for Tiden har Sæde i Barcelona, dels derved, at den danske Gesandt, der for Tiden opholder sig i Portugal, er akkrediteret denne Regering, og dels derved, at denne Regering er repræsenteret her i København ved en Chargé d'affaires. En tilsvarende Repræsentation findes ikke hos General Franco og den Regering, som han staar i Spidsen for — i saa Henseende staar vi paa samme Maade som den Række andre Lande, som vi jo sædvanlig samarbejder med i Spørgsmaal af denne Karakter —, men inden for det Omraade, som er besat af General Francos Soldater, findes der en Række danske Konsuler, der driver deres Virksomhed til Beskyttelse af danske Interesser, hvor der kommer Anledning og Lejlighed dertil, og over for Erhvervsorganisationerne blev der ved den paagældende Forhandling sagt dette, at saafremt de maatte ønske gennem Udsendinge paa den ene eller den anden Maade at varetage bestemte danske Erhvervsinteresser, da vilde de paagældende Konsuler yde dem den Bistand, som var mulig.